

ROMÂNIA

TRIBUNALUL COVASNA
SECȚIA CIVILĂ

SENTINȚA CIVILĂ

Ședința publică din
Completul constituit din:
PREȘEDINTE:
GREFIER:

Pe rol fiind pronunțarea asupra acțiunii în contencios administrativ formulate de reclamanta S.C. SRL, cu sediul în jud. Covasna, în contradictoriu cu pârâții DIRECȚIA GENERALA A FINANȚELOR PUBLICE COVASNA, cu sediul în Sfântu Gheorghe, str. Bem Jozef nr. 9, jud. Covasna și ADMINISTRAȚIA FINANȚELOR PUBLICE SFÂNTU GHEORGHE, cu același sediu, având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

La apelul nominal făcut în ședința publică se constată lipsa părților.
Procedura de citare legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care instanța constată că dezbaterile asupra fondului au avut loc în ședința publică din data de consemnate în încheierea de ședință din acea dată, parte integrantă din prezenta hotărâre, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de astăzi.

TRIBUNALUL

Asupra acțiunii în contencios administrativ de față:

Prin acțiunea în contencios administrativ și fiscal înregistrată pe rolul Tribunalului Covasna la sub dos. cu nr. de mai sus (inițial acțiunea a fost înregistrată la pe rolul Judecătoria Sfântu Gheorghe) reclamanta S.C. S.R.L. a solicitat în contradictoriu cu pârâta D.G.F.P. Covasna, modificarea Deciziei nr. anularea deciziei de impunere privind obligațiile suplimentare de plată nr. întocmită în baza Raportului de inspecție fiscală nr. și obligarea la restituirea sumei de lei TVA cerută la rambursarea și plata de daune interese în procent de 1%/zi aferent sumei pretinse.

În motivarea acțiunii, reclamanta a susținut că în perioada dedus TVA aferentă unui contract de leasing financiar având ca obiect un autoturism

Organele fiscale au considerat că autoturismul nu a fost folosit în interesul societății întrucât merceologul societății putea folosi și autoutilitara Dacia motiv pentru care au ajustat TVA-ul dedus aferent contractului de leasing conform art. 149 alin. 4 pct. 1 și art. 149 alin. 5 din Codul fiscal.

Reclamanta a contestat raportul de inspecție fiscală și Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată nr.

Prin Decizia nr. pârâta D.G.F.P. Covasna a respins contestația formulată de reclamantă ca neintemeiată.

Această decizie este considerată de reclamantă nelegală și netemeinică susținând că poate dovedi că toate autoturismele și autoutilitara sunt folosite pentru realizarea de operațiuni taxabile respectiv sunt aferente activității economice.

Autoturismul aferent contractului de leasing nu reprezintă un bun capital motiv pentru care nu intră sub incidența art. 149 alin. 4 lit. a pct. 1 și art. 149 alin. 5 din Codul fiscal respectiv TVA-ul dedus nu poate fi ajustat.

În combaterea acțiunii, pârâta D.G.F.P. Covasna a formulat întâmpinare prin care a solicitat introducerea în cauză a A.F.P. Sfântu Gheorghe și respingerea ca netemeinică și nelegală acțiunea reclamantei, motivând că organul de inspecție fiscală a stabilit în mod corect și legal obligațiile suplimentare de plată.

Examinând materialul probator administrat în cauză se reține următoarea situație de fapt:

În perioadele respectiv Serviciul de inspecție fiscală persoane juridice din cadrul AFP Sfântu Gheorghe a efectuat un control fiscal parțial la sediul reclamantei S.C. S.R.L., având ca obiect soluționarea cererii de rambursare a soldului negativ de TVA pe luna în suma de lei. Cu ocazia inspecției fiscale s-a stabilit o bază impozabilă suplimentară reprezentând TVA, pentru perioada în sumă totală de lei cu TVA aferent în sumă de lei. În acest sens s-a emis Decizia de impunere nr. de către Administrația Finanțelor Publice Sfântu Gheorghe. Împotriva deciziei reclamanta a formulat contestație în temeiul art. 7 din Legea nr. 554/2004 – Legea contenciosului administrativ, prin care a solicitat anularea în parte a acesteia, pentru suma de lei, contestație care a fost respinsă ca neîntemeiată potrivit Deciziei nr. emisă de Biroul de soluționare a contestațiilor al pârâtei.

Reclamanta, în perioada a dedus TVA-ul aferent și a unui contract de leasing financiar având ca obiect achiziționarea unui autoturism și a solicitat rambursarea soldului negativ de TVA pe luna aprilie 2008, în valoare totală de de lei, sumă din care, prin decizia atacată a fost respinsă rambursarea a TVA în valoare de de lei, aferentă valorii de achiziționare a autoturismului în cauză.

Organul de inspecție fiscală în mod legal a stabilit obligațiile suplimentare de plată datorate bugetului general consolidat, în conformitate cu prevederile art. 145 alin. 2 lit. a coroborat cu art. 21 alin. 3 lit. n, precum și art. 149 alin. 4 pct. 1 coroborat cu art. 149 alin. 5 din Legea 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Potrivit dispozițiilor art. 145 alin. 2 lit. a din Legea 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare: „orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni: a) operațiuni taxabile”. Cu alte cuvinte, de deducerea taxei pe valoare adăugată beneficiază persoanele plătitoare de impozit care achiziționează un bun, care la rândul lui este utilizat la efectuarea unor activități economice care sunt taxabile.

În prezenta speță, reclamanta este o persoană juridică plătitoare de impozite, care a achiziționat un autoturism care nu este utilizat în scopul realizării de operațiuni taxabile. Acest aspect rezultă din Raportul de inspecție fiscală anexată la dosarul cauzei, potrivit căruia inspectorii de specialitate în urma verificării facturilor emise de societatea contestatoare, au constatat că aceasta achiziționează marfa prin transportator, respectiv prin cu sediul fiscal în conform: facturilor cu numerele trecute în tabelul anexat, iar livrările de marfă sunt efectuate de S.C. S.R.L. cu sediul în mun. Sfântu Gheorghe.

Mai mult, în anul curent reclamanta a mai cumpărat și o autoutilitară Dacia 1307, care are legătură cu activitatea desfășurată de societate și este destinată realizării de operațiuni impozabile, pentru care s-a acordat deductibilitatea prev. la art. 145 alin. 2 lit. a din Codul fiscal. Din verificarea listei mijloacelor fixe s-a constatat, că prin achiziționarea acestui autoturism parcul auto al societății s-a ridicat la un număr de două autoturisme și o autoutilitară, respectiv autoturismul autoutilitara Dacia 1307 și autoturismul

Acest autoturism nu poate fi utilizat în scopul desfășurării activității economice a societății, care este producătoare de taxe și impozite, neputând fi folosită în „producția altor tipuri de mobilier” – cod CAEN 3614, fapt din care rezultă că, autoturismul nu poate fi catalogat ca o achiziție destinată utilizării în folosul unei operațiuni taxabile.

Având în vedere activitatea principală desfășurată de societate care constă în „producția altor tipuri de mobilier” – cod CAEN 3614, reclamanta atât la achiziționarea cât și

70
la livrarea produselor a apelat la serviciile altor agenți economici. De reținut și faptul că societatea la punctul de lucru declarat în are un număr de șase angajați, iar balanța de verificare a societății prezintă o pierdere în suma de lei. De asemenea reclamanta deține deja un autoturism și o autoutilitară. Autoturismul recent achiziționat nu are legătură cu activitatea societății și nu este folosit în scopul producerii de venituri taxabile, astfel că, nu se justifică cumpărarea unui autoturism

La emiterea deciziei de impunere s-a avut în vedere și faptul că nici un angajat al societății nu deține funcție de conducere, având calitatea de administrator al societății numitul așa cum rezultă din istoricul emis de Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Covasna. Mai mult de atât, chiar și reprezentantul societății a arătat prin contestație că persoana care utilizează mașina este angajat în calitate de merceolog, având atribuțiile unui director de producție, ceea ce înseamnă că nu este angajat în funcție de conducere.

Potrivit art. 21 alin. 3 lit. n din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, „următoarele cheltuieli au deductibilitate limitată: (...) cheltuielile de funcționare, întreținere și reparații aferente autoturismelor folosite de angajații cu funcții de conducere și de administrare ai persoanei juridice, deductibile limitat la cel mult un singur autoturism aferent fiecărei persoane fizice cu astfel de atribuții. Pentru a fi deductibile fiscal, cheltuielile cu parcul de autoturisme trebuie justificate cu documente legale”.

Din textul de lege citat rezultă că, facilitatea de deducere a cheltuielilor este limitată la cel mult un singur autoturism aferent fiecărei persoane cu funcții de conducere sau de administrare. Societatea în cauză are un singur administrator, neavând nicio persoană angajată în funcție de conducere și deține deja un autoturism. Datorită acestui fapt se arată, în Raportul de inspecție fiscală nr. 77780/13.08.2008, faptul că „ultimul autoturism achiziționat depășește limita prevăzută de lege.”

Pentru justificarea faptului că cheltuielile cu parcul auto sunt deductibile, reclamanta invocă ca dovezi foile de parcurs întocmite în fiecare lună pentru toate autoturismele și autoutilitară, însă, între foile de parcurs depuse la dosar nu există vreo foaie de parcurs pentru autoturismul în cauză. Prin foile de parcurs se evidențiază distanța parcursă și combustibilul consumat de către un autoturism, neputându-se dovedi în ce scop anume a fost folosită mașina.

Organul fiscal, prin decizia emisă nu a încălcat principiul libertății de gestiune și nu a cenzurat cheltuielile ori deciziile societății. Ca urmare a depunerii cererii de rambursare a TVA de către reclamantă, organul de inspecție fiscală a efectuat un control, a constatat starea de fapt fiscală, și în conformitate cu aceasta a aplicat legea fiscală.

Organul de inspecție fiscală a stabilit că, achiziția autoturismului Skoda Octavia intră sub incidența art. 149 alin. 4 pct. 1 coroborat cu art. 149 alin. 5 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, astfel că, s-a ajustat TVA-ul pentru acest bun care nu este folosit în cadrul unor operațiuni taxabile și nici în scopul activității principale ale societății.

În ceea ce privește cererea reclamantei privind obligarea părâtelor la plata de daune interese aceasta, urmează a primi un fine de neprimire, deoarece pentru acordarea acestora se impune a fi îndeplinite cumulativ patru condiții: să existe un prejudiciu care trebuie să fie cert și sigur ori măcar previzibil; să existe o faptă ilicită; să subziste raportul de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciul să fi fost cauzat cu vinovăția uneia dintre părți, or în această situație reclamanta, deși are solicitări în acest sens, nu a făcut dovada existenței nici uneia dintre condițiile enumerate mai sus. Atât sarcina probei existenței prejudiciului, cât și a celorlalte condiții aparține reclamantului, iar atâta timp cât nu a probat că a suferit un prejudiciu prin efectuarea inspecției fiscale, că membrii organului de inspecție fiscală au săvârșit cu vinovăție o faptă ilicită, a cărei consecință directă și necesară este paguba suferită, cererea este nejustificată. Mai mult decât atât, ne aflăm în materia specială a dreptului fiscal, unde nu se aplică sancțiunea pecuniară a daunelor interese.

Pe cale de consecință, având în vedere faptul că autoturismul achiziționat prin contractul de leasing nu este destinat și nici folosit în scopul de a efectua

operațiuni taxabile, precum și faptul că este peste limita prev. de art. 21 alin. 3 lit. n din Codul fiscal, urmează a respinge ca neîntemeiată acțiunea reclamantei care nu a fost vătămată în vreun drept al său ori interes legitim de către cele două pârâte, în urma respingerii contestației făcute de aceasta la Decizia AFP Sfântu Gheorghe, ce urmează a fi menținută ca legală și temeinică.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:

Respinge acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamanta SC SRL în contradictoriu cu pârățile Direcția Generală a Finanțelor Publice Covasna și Administrația Finanțelor Publice Sfântu Gheorghe pentru anulare decizie de impunere.

Fără cheltuieli de judecată.

Cu recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică astăzi,

PREȘEDINTE

GRFFIER